

Πού ὁ Ζαμπούνης γράφει
 κ' ἔγειτε Μόργκαν Κάρνετζι καὶ πλέει στὸ χρυσάφι.

Τὴν ἑβδομάδα μιὰ φορὰ τὸ φύλλο μας θὰ βγαίνει
 καὶ τὸ ξερὸ κάθε Ρωμοῦ στὴν τσέπη του θὰ μπαίνει
 μὲ πέντε σέντζια μοναχὰ τὸ φύλλο ν' ἀγοράζει
 νὰ κἀνὴ γέλι' αὐτὸς μὲ μᾶς καὶ μεις μ' ἐκείνον χάζι.
 Νέα Ὑόρκη ἔδρα μας, τέταρτος χρόνος μπαίνει
 πῶ πῶ καὶ τὸ Λευτέρη μας σὰν τὶ τὸν περιμένει.

Δύο μῆνὸς Ἰουνη ἐπῆραμε τὴ στρατά
 κ' ἔφθασε δέκα σέντζια τὸ πάουν ἢ πατάτα.

Ἄν θέλῃ ὁμῶς καὶ κανεὶς συνδρομητὴς νὰ γείνη
 δυὸ μοναχὰ δολλάρια τὸ χρόνο θὰ μᾶς δίνει,
 κ' ὅπως μὴ κάμνωμεν καὶ μεις ἐράνουσ ὅπως ἄλλοι
 τὴν συνδρομὴ του ὁ καθεὶς νὰ τὴν π ρ ο κ α τ α δ ἄ λ η
 Χίλια ἐνηντακόσια μὲ δέκα καὶ ἐπτὰ
 ποῦ προπαγάνδες σὺν στραβὲς μᾶς χόρτασαν λακκά.
 Δέκα ὀκτῶ ὁ ἀριθμὸς ἀνησυχία ἄλλη
 ποῦ κινδυνεύουν τοῦ Σαράιγ τὰ δόλγη νῶτα πάλι.

Οἱ ξύλινοι μιλοῦνε
 καὶ χωράτᾳ κεντοῦνε.

Τοῦ Ἀητοῦ μας μιὰ ὠδὴ
 ἢ ψυχὴ μου τραγουδεῖ.

Γιορτάζεις! Τὶ νὰ σ' εὐχρηθῶ Μεγάλε μας Πατέρα
 ποῦ σὲ ποτίζουνε χολὴ καὶ ξῦδι κάθε μέρα;
 Σὰν τὶ νὰ ψάλλω σήμερα στὴ φτωχικὴ μου λύρα
 γιὰ τὴν ἀραχνούφαντη τοῦ Ντίνου μας πορφύρα;
 Μέσα στοῦ πόνου τῆς στιγμῆς, σ' αὐτὰ τὰ μαῦρα χρόνια
 ποῦ τὴν Πατρίδα σ' ἀτιμῆ τὴ σέρνον καταφρόνια
 μόνο σὲ Σένα, Βασιληᾶ, ἔχομε καθ' ἐλπίδα
 γιὰ τὴ Μητέρα τὴ φτωχὴ γιὰ τὴ γλυκεῖα Πατρίδα.
 Πολλὲς φορὲς τὸ γίγαντα τὸν πίκραναν οἱ νᾶνοι
 κ' ἂν σήμερα ἀκάνθινο σου φόρεσαν στεφάνι
 μὰ σὰν σημάνη ἢ στιγμή ἢ ἅγια ἢ μεγάλη
 κάθε ἀγκάθι θὰ γενῆ μᾶς δόξας δάφνη πάλι.
 Μὴν κλαῖς Μεγάλε Βασιληᾶ καὶ στὴ γιορτὴ σου τώρα
 τὴν πίστι, τῆς ἐλπίδες μας σοῦ στέλνομε γιὰ δῶρα
 καὶ ἡ ψυχὴ μας στρέφεται σὲ Σένα τώρα μόνο
 ποῦ συμβολίζεις Βασιληᾶ τὴ Μάνα καὶ τὸ Θρόνο.
 Δίπλα στὸ Θρόνο ἀγροπνος φρουρὸς Σοῦ παραστέκει
 τὸ κοφτερό μας τὸ σπαθί, τ' ἀτίμητο τουφέκι,
 καὶ στὸ δικό Σου σάλπισμα ἀντρειωμένα κἀλλη
 δάφνες βουνὰ θὰ στρώσουνε στὸ διάβα μας καὶ πάλι.

Π.—Πῶς πᾶνε τὰ πολεμικὰ τὰ νέα Φασουλῆ μου;
 Φ.—Τὰ ἴδια Παντελάκη μου τὰ ἴδια Παντελῆ μου
 ὅλω νικοῦν οἱ φίλοι μας οἱ Σύμμαχοι.
 Π.—Σπολλάτη
 καὶ δὸς μου πὲ καὶ ὄρεσε δὲ καὶ παραπάνω κᾶτι.
 Φ.—Ἄν δὲν πιστεύης Περικλῆ θὰ πῆ δὲν ἔχῃς γνῶσι.
 Π.—Ἀνακοχὴ δὲν μοῦίλεγε πῶς ἔκαμαν οἱ Ρῶσοι;
 Φ.—Κᾶτι σὰν τὴν ἀνακοχὴ καὶ κᾶτι σὰν εἰρήνη
 μ' εἶπαν καὶ μένα κατ' αὐτὰς πῶς εἶχε τάχα γίνε
 μὰ προκειμένου δυὸ κακῶν τὸ πρόχωμα κ' οἱ τᾶφοι
 κάθε Μουζίκος προτιμᾶ δυὸ στρέμματα χωράφι.
 Νικοῦν οἱ Ἄγγλοι διαρκῶς νικοῦνε καὶ οἱ Φραγγοὶ
 τοὺς Κεντρικοὺς καθὼς μᾶς λέν τοὺς πήρανε
 φαλάγγι καὶ μὲσ' σὲ τούτων τῶν νικῶν τὴν τρομερὰν πλημ-
 μύραν κᾶτι θαρρῶ κ' οἱ Ἴταλοι πῶς φέτος ξαναπήραν.
 Π.—Τὶ κάνει ἡ Γχορῆζια;
 Φ.—Νέος γιὰ κείνη τραῦκος
 Στὴν Κορυνθᾶ πλὴν τσάμικος μᾶς ἔγειναν ταμπᾶκος
 καὶ χάρις στὴ διαφρεσι τοῦ Μπάμπια σου Λευτέρη
 κρατοῦν ἀντὶ μακαρονιοῦ τώρα κ' αὐτοὶ μαχαῖρι.

Π.—Καὶ πέρα στὰ Βαλκάνια;
 Φ.—Φωτιά οἱ Ἀγγλογᾶλλοι.
 Θαρρῶ τὰ νῶτα τοῦ Σαρράιγ πῶς ἀπειλοῦνται πάλι
 κ' ἄδικα ἤλπισα κ' ἐγὼ πῶς θὰ γενοῦμε φίλοι
 χάρις σὲ κείνο τὸ φελὸ ποῦ τοῦχα τότε στείλει.
 Τὸ λέν οἱ Θεσσαλονικεῖς κ' ὁ Χρόνος στὸ Παρίσι
 ἰλφὸ μουριὸ κάθε Γραικὸς πῶς πρέπει νὰ ψοφήσῃ
 κ' ἂν ἀπ' τὴν πείνα βρόμῃσαν ἐνὸς λαοῦ τὰ χνότα
 σὲ νὲ φᾶ ριὲν γιὰ τοῦ Σαράιγ μὲ συγχωρεῖς
 τὰ νῶτα.
 Φωτιά στὴ δόλγη Καρκαλοῦ τὴν πίσια, τὴν κανκαῖγ
 Κίνδυνο τρέχουν Περικλῆ τὰ πίσω τοῦ Σαράιγ
 Ρουκέτες ρῖξε, μᾶσκουλα, ζουρολὲς καὶ βαρελότα
 μὰ βάρδα μπένε τοῦ Σαράιγ τὰ τρυφερὰ τὰ νῶτα.
 Κλειστὴ γιὰ τὴν Πατρίδα μας εἰσαγωγῆς ἢ πόρτα
 Δραμὶ ψομὶ δὲν βρίζεται, σωθῆμαν καὶ τὰ χόρτα
 κ' ἂν δὲν θὰ μείνῃ ἄνθρωπος γίδι, γαῖδοῦρι, κότα
 ὁμῶς θὰ ζήσουν τοῦ Σαράιγ τὰ εὐπαθῆ τὰ νῶτα.
 Ἐχολογοῦν τὴ δυστυχία δάση, βουνὰ καὶ λόγγοι
 ὁ τόπος μας ἀτέραντο προβάλλει Μεσολόγγι

